# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Stor Forsamling af Qvinder i Salt Lake City, for at protestere mod Culloms Udkasts Vedtagelse.

(Fra „Deseret News.")

Uagtet det ugunstige Veir, var Tabernaklet aldeles overfyldt af Damer af enhver Alder. Forhandlingerne aabnedes med en meget indholdsrig Bøn af Fru Zina D. Young.

Paa Forslag af Frøken Eliza R. Snow, valgtes Fru Sarah M. Kimball, Forstanderske for 15de Wards qvindelige Hjælpeforening, til Ordfører. Fru Lydia Alder valgtes til Secretair. Følgende Damer valgtes til som Udvalg at indgive Resolutioner angaaende Forsamlingens Anskuelser om nævnte Udkast, nemlig:

Fru M. T. Smoot, Forstanderske for 20de Wards qvindelige Hjælpeforening.

Fru M. N. Hyde, Forst. for 17de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Isabella Horn, Forst. for 14de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Mary Leaver, Forst. for 8de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Priscilla Staines, Forst. for 12te Wds. qv. Hjælpef.

Fru Rachel Grant, Forst. for 13de Wds. qv. Hjælpef.

Fru Kimball fremstod for at tale. Sagde, at hun ønskede, at alle de Tilstedeværende vilde understøtte hende med deres Bønner, saa at hun kunde være istand til at udtale sig paa en fattelig Maade. Vi ere komne sammen for at tale angaaende den Regjering og de Indstiftelser, hvorunder vi leve. Have vi overtraadt nogen af de Forenede Staters Love? (Fra Forsamlingen: Nei!) Hvorfor nødes vi da til at samles her for at protestere mod Regjeringen? Hvorfor ere vi blevne drevne fra Sted til Sted? Simpelthen fordi vi troede og øvede Guds Bud, som indeholdes i Himlens Evangelium. Vi ere samlede for at protestere imod det Udkast til Lov, som nu foreligger de Forenede Staters Congres. Vi ere ikke samlede her for at tale om Qvinders Rettigheder, men om Mænds. Det omtalte Udkast vil ikke alene berøve vore Fædre, Mænd og Brødre alle de Rettigheder som Borgere i de Forenede Stater, som de have arvet, men tillige fratage os, som Qvinder, den Rettighed at vælge

den Mand, vi ønske, imod hvilket vi ubetinget protestere.

Medens Udvalget var fraværende for at affatte Resolutionerne, bleve Taler holdte af forskjellige Damer i følgende Orden:

Fru Bathsheba W. Smith:

Elskede Søstre og Veninder! Det er med særegne Følelser, at jeg fremstiller mig for Eder i denne Anledning. Fra min tidlige Ungdom har jeg været forenet med de Sidste Dages Hellige, og har som saadan været Vidne til mange af de Scener, som vore Folk have maattet gjennemgaae formedelst Forfølgelse. Jeg vaagede ved den første Apostel, som blev martyret i denne Kirke, David W. Pattens Leie. Han var en ædel Sjæl, og blev skudt den 25de October 1838 af Pøbelen i Ray County i Missouri, medens han forsvarede de Hellige. Medens hans Blod flød, stod jeg i Nærheden og hørte hans døende Vidnesbyrd om Sandheden af vor hellige Religion. Han sagde, at han var hele Menneskehedens Ven og hengav sit Liv for at forsvare de Uskyldige. Han havde ingen bittre Følelser mod Menneskene, men arbeidede for at ophøie Alle. Hans sidste Ord til sin Hustru vare: „Hvad Du end gjør, fornægt ikke Troen." Denne Tildragelse gjorde et varigt Indtryk paa mit Sind. Da Pøbelen i Missouri dræbte de Hellige og afbrændte deres Huse, udsendte Gouvernør Boggs en Armee, som vi antog for at forsvare os, men ak! Tiden viste, at den blev udsendt for at fortsætte den Rædselsgjerning, som Pøbelen havde paabegyndt, og saaledes paa engang bringe vore Folk fra Velstand til den yderste Armod og uddrive os, ifølge en Udryddelsesbefaling, midt om Vinteren, og tvinge os til at drage 200 engl. Mile over kolde Sletter til en anden Stat for at søge Ly blandt Fremmede, efterladende vore Hjem og Eiendomme til vore Forfølgere.

Jeg var nøie kjendt med vor elskede Prophet Joseph Smith og vor Patriarch Hyrum Smith. Jeg veed, at de vare reenhjertede Mænd, som arbeidede paa Menneskeslægtens Opreisning. I 6 Aar hørte jeg paa deres saavel offentlige som private Forelæsninger. Det var af deres Mund at jeg hørte det celestiale Ægteskabs Principer blive kundgjorte, og senere saae jeg deres lemlæstede Legemer, kolde i Døden, efter at være blevne dræbte for Jesu Vidnesbyrd af grusomme Hyklere og Frihedsfjender, som overtraadte al Lov og trodsede Gouvernørens Borgen paa Æresord, at de skulde blive beskyttede. Denne grusomme Scene vil aldrig gaae mig af Minde. Jeg var Vidne til Enkers og Forældreløses hjerteskjærende Raab og fældede mine Taarer med Tusinder Andre i denne sørgelige Anledning. Erindringen derom vil jeg ugjerne vække, dog forstod jeg, at de havde beseglet deres Forvaltning med deres Blod, og deres Vidnesbyrd kunde fra da af ikke tilintetgjøres.

Den 9de Februar 1846, midt i en streng Vinter, min Mand havde nylig overstaaet en haardnakket Sygdom, bleve vi atter uddrevne fra vort beqvemme Hjem, Frugten af 6 Aars Flid og Anstrengelse. Med to smaa Børn begyndte vi en lang og farefuld Reise gjennem Udørk og over Sletter og Bjerge for at opsøge os et andet Hjem, thi en ugudelig Pøbel havde vedtaget at uddrive os. Gouvernør Ford i Illinois sagde, at Loven og dens Haandhævere vare magtesløse og ude af Stand til at beskytte os. Udsatte for Vinterens Kulde og Foraarets Fugtighed, fortsatte vi vor Reise under Savn og Sygdom. Vi begravede min kjære Moder, en Søn og mange andre kjære Venner paa Veien.

Vi naaede Missourifloden i Juli, og der fandt Regjeringen for godt at fordre en Bataillon Soldater af vore Mænd for at forsvare Nationens Flag imod Mexico. Vi efterkom strax denne Fordring og flere af mine Slægtninge vare med i denne Bataillon, som tilbagelagde en Marsch, som den befalende Officeer sagde, „søger sin Lige i Historien." Berøvet saa mange unge og middaldrende Mænd, kunde vi ikke drage videre, men bleve nødte til at nedsætte os i et midlertidigt Hjem, som, skjøndt simpelt, beskyttede os mod Vinterens Kulde. I 1847 og 48 reiste Alle, som ved at opoffre Alt hvad de eiede kunde tilveiebringe de nødvendige Trækdyr og Vogne, videre. Vi, som bleve tilbage, bleve forviste fra vore simple Huse af Regjeringens Agenter under det Paaskud, at vi havde nedsat os paa Indianernes Jord. Som saadan maatte vi gaae tilbage over Missouri Floden, hvor vi atter nedsatte os indtil 1849, da vi forlode dette Sted for at forene os med vore Troesfæller i den langt borte liggende Region, som dengang paa Landkortet benævnedes „den store Ørk" eller „det østlige Øvrecalifornien." Paa dette afsidesliggende Sted indrettede vi os atter et Hjem og for en Tid kæmpede vi mod Græshopper for at faae et tarveligt Udkomme. De raae, uvidende og næsten nøgne Indianere vare vi nødte til at føde, medens vi med Møisommelighed søgte at vinde Fremgang. Alt dette have vi baaret uden at klage, thi vi følte os stærke i det glade Haab, at vi nu vare saa langt borte og beboede et saa lidet tilrækkende Land, at vore Hjem ikke vilde blive os berøvede, samt fundet et Asyl, hvor vi med Guds Velsignelse kunde plante vore egne Ranker og Træer, og Ingen være hjerteløse nok til at tilbageholde os fra den Religionsfrihed, som vi forgjæves havde søgt hos vore tidligere Naboer.

Uden at gjennemgaae vor senere Historie — et Folks Udvikling, hvis Flid og Moralitet har fremkaldt Roes selv hos dets bittreste Fjender — kan jeg ikke andet end udtrykke min Forbauselse, Sorg og Harme over de nylig stedfundne Forhandlinger af uvidende og ufølsomme Mænd med Vicepræsident Colfax i Spidsen, for at fremhjælpe de sneverhjertede Præster og ubetænksomme Speculanter, hvoraf de første søge at banlyse, de andre at plyndre os. De vilde berøve disse Dales Indbyggere deres ved utrættelig Flid erhvervede Besiddelser, og hvad der er dem endnu kjærere, deres lovmæssige Religionsfrihed.

Det Følgende er en ordret Optegnelse af den næste Tale, holdt af Fru Riter.

Ved at staae frem for denne store Forsamling opfyldes mit Hjerte med Følelser, som Ord ikke kunne udtrykke. Vi ere ikke samlede her, mine elskede Søstre, af samme Grund som Qvinder fra andre Stater og Territorier, samles for at beklage os over de Forurettelser og Forhaanelser, som ere blevne tilføiede os af vore Mænd, Fædre eller Sønner, thi vi ere lykkelige og stolte ved at sige, at vi ikke have nogen saadanne Sorger eller Forhaanelser at beklage os over. Vi fordre ikke Valgret, vi fordre eiheller, at vore Mænd og Brødre skulle give os større Friheder eller Rettigheder; thi der findes ikke nogen Plet paa hele Jorden, hvor der skjænkes Qvinden mere Venlighed og Hengivenhed, og hvor hendes Rettigheder saa ubetinget forsvares, som i Utah. Vi ere her for at udtrykke vor Kjærlighed for hverandre og for at vise Verden vor Hengivenhed til Gud vor himmelske Fader, og vor Beredvillighed til at efterleve Evangeliets Fordringer; den celestiale Ægteskabslov er en af dets Fordringer, som vi ville ære, lære og udøve. Maa Gud skjænke

os Kraft til at gjøre dette. („Amen" fra Forsamlingen.) Og maa vor Frihed vedvare, beder jeg om i Jesu Navn. („Amen" fra Forsamlingen).

Udvalgets Resolutioner bleve derefter præsenterede og under Hilsen af lydelige Bifaldsraab eenstemmig vedtagne. De løde som følger:

Vedtaget — At vi, Salt Lake Citys Qvinder, i Generalforsamling herved give vor Harme tilkjende over og protestere imod det Udkast, som foreligger Congressen, som kaldes Culloms Udkast, ligeledes Cragins Udkast og ethvert lignende Udkast, og enhver lignende Udtalelse eller Tilkjendegivelse.

Vedtaget — At vi ansee ovennævnte Udkast for vanærende Pletter paa Nationens Ære — taabelige Actstykker — graverende Fornærmelser mod de Forenede Staters Regjerings Præsident og ondskabsfulde Forsøg paa at kuldkaste civil og religiøs Frihed.

Vedtaget — At vi holde den Grundlov i Ære, som vore Forfædre vedtoge, og med sand qvindelig Aarvaagenhed tilbagevise enhver Forandring, som vore Statsmænd maatte foretage, som gaaer ud paa at tilintetgjøre dens Virkninger og Kraft.

Vedtaget — at vi i Forening anvende al vor moralske Styrke og Rettighed som amerikanske Borgeres Døttre, for at forebygge Vedtagelsen af saadanne Udkast, vidende, at de ufeilbarlig vilde sætte en Skamplet paa vor republikanske Regjering og desforuden sætte dens meest hengivne Borgeres Frihed og Liv i Fare.

Vedtaget — At efter vore vel overveiede Anskuelser, godtgjør Fremlæggelsen af saadanne Udkast for Congressen, at de nuværende Statsmænd ere vanslægtede fra deres Forgjængere, og Vedtagelsen deraf vil være et Varsel om den Nations hastige Undergang, som har været en hæderlig Grundpille for Beskyttelse af Frihed og Ligeret, opreist af vore ærede Forfædre.

Vedtaget — At vi anerkjende Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Indstiftelse, som det eneste paalidelige Værn for qvindelig Dyd og Kydskhed og den eneste sikkre Beskyttelse mod Prostitutionen og de Onder, som ledsage denne frygtelige og fordærvelige Synd, som nu er saa fremherskende i Verdens Samfund, og som saadan ere vi og ville vedblive at være forenede med vore Brødre i at forsvare denne Kirkes Indstiftelse mod ethvert Angreb.

Vedtaget — At vi ansee ovennævnte Udkasts Forfattere for at være utroe mod Grundloven og uværdige til at indtage nogen Stilling eller beklæde noget Embede, hvor Nationens Interesser ved Misbrug eller Malconduite kunne sættes i Fare.

Vedtaget — At i det Tilfælde, at disse Udkast skulde blive vedtagne af begge Huse af Congressen og saaledes blive Lov, hvorved vort Territorium vilde blive berøvet dets Rettigheder, ville vi, Salt Lakes Citys Qvinder, anvende al vor Kraft og Indflydelse til at understøtte vor egen Regjering (Deseret).

Derefter bleve Taler holdte i følgende Orden:

Fru Smith, Enke efter Ældste Warren Smith, som blev myrdet ved „Hauns Mill" i Missouri.

Søstre! Medens jeg har siddet og lyttet, forekom det mig, at om jeg vilde forblive taus, vilde Stenene paa Gaden raabe efter mig. Jeg vil, ved Hjælp af Eders Bønner, forsøge at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg adlød Evangeliet den 1ste April 1831 for næsten 39 Aar siden, og jeg har været blandt dette Folk siden den Tid, og har seet dets Reiser og Sorger. Jeg har seet dette Folk græde

over Modgang og har været Vidne til mangen sørgelig Scene. I Forening med min Mand, som var en trofast Ældste i Israel, reiste jeg til Kirtland, hvor han kjøbte et smukt Sted, men det blev os ikke tilladt at boe der. Vore Forfølgere forbøde os at blive der, og vi solgte derfør vor Eiendom, men fik kun Løfter i Betaling. Vi vare hele Sommeren om at naae Missouri, thi vore Trækdyr vare magre og vi havde knapt for Midler. To Dage før vi i Forening med otte andre Familier ankom til „Hauns Mill" i Caldwell County, bleve vi omringede af en bevæbnet Pøbel, som affordrede os ethvert Vaaben og al den Munition, vi vare i Besiddelse af, hvilken Fordring vi efterkom ved at give dem Alt. Dette vidste de, thi de undersøgte vore Vogne. Ved „Hauns Mill" foregik Rædselsscenen; min Mand opslog sit Reisetelt ved en Smedie, og efter hvad jeg forstod, havde Broder David Evans sluttet Overeenskomst med Pøblen om ikke at forstyrre os. Han kom til Leirpladsen og kaldte Compagniet sammen til Bøn. Medens de nedknælede i Bøn, sad jeg i mit Telt og saae den samme Pøbelhob rykke henimod os, som havde taget vore Vaaben. De kom ligesom Dæmoner eller vilde Indianere og forend jeg kunde naae Døren til Smedien for at gjøre Anskrig, susede Kuglerne omkring og iblandt os. Blandt de Faldne vare min Mand og to Sønner, hvoraf den ene dræbtes strax og den anden saaredes værre end Døden, men beholdt Livet og er nu her i Eders Midte. Jeg nødtes til at tilbringe Natten paa dette skrækkelige Sted for at tage vare paa mine stakkels Børn. En anden Søster, hvis Søn ligeledes var bleven saaret, tilbragte Natten hos mig. Scenen var ubeskrivelig forfærdelig, en stakkels Broder laae i Smedien og kunde ikke blive flyttet, og de Saaredes Jamren var hjerteskjærende. Vore Fjender vare ikke langt borte og vi vidste ikke hvorsnart de vilde komme tilbage igjen. Næste Morgen kom Broder Joseph Young til os for at see hvad der var at gjøre. Han spurgte, hvad vi skulde gjøre med de Døde, thi der var ikke Tid til at begrave dem, for Pøbelen rykkede frem, og der var ikke Nogen til at grave Gravene. Jeg sagde, lad os gjøre hvadsomhelst, kun ikke overlade Legemerne til de Dæmoner, som have dræbt dem. Der var i Nærheden en dyb Brønd uden Vand og vi skyndte os at kaste Ligene, (17) i den; nogle med Hovedet og andre med Fødderne nedad.

Og dette foregik i Amerika! I det Frihedsland, som praler af sine Borgerrettigheder. Vi ere samlede her idag for at tale om saadanne Sager skulle gjentages i vor Midte, og jeg siger til Eder, mine Søstre: Vi ere amerikanske Borgerinder, lad os staae Sandheden bi, selv om det koster os Livet. (Bifald).

Fru Wilmarth East.

Det er med Følelser af Glæde blandet med Harme og Væmmelse at jeg staaer frem for Eder, mine Søstre, for at udtale mine Følelser angaaende Culloms Udkast, som nu foreligger denne engang lykkelige republikanske Regjerings Congres. Den Grundlov, for hvilken vore Fædre kæmpede, blødte og døde, hjemler os Religionsfrihed — Rettighed til at dyrke Gud overeensstemmende med vor Samvittigheds Bydende. — Vil Culloms Udkast lade os beholde denne Rettighed? Sammenlign det med Grundloven og see hvilken Vanære der er kommen over denne engang lykkelige republikanske Regjering. Hvor er den Frihed, som vore Fædre sikkrede os, den kostbareste Gave, som nogensinde er bleven givet til Mænd og Qvinder, naar undtages Guds Søns Evangelium og evigt

Liv? Jeg er født amerikansk Borgerinde, og eftersom jeg altid har æret Landets Love, fordrer jeg den Rettighed, at dyrke Gud overeensstemmende med min Samvittigheds Bydende og Guds Bud. Vor Grundlov hjemler os „Liv, Frihed og Stræben efter Lykke," og hvad vilde Livet være for mig, om jeg skulde see Undertrykkelsens Aag blive lagt paa min Mands, mine Sønners og Brødres Skuldre, saaledes som Hr. Cullom vil have det! Jeg er stolt af at kunne sige Eder, at jeg ikke alene er Borgerinde i de Forenede Stater i Amerika, men ogsaa Borgerinde i Guds Rige, og dette Riges Love er jeg villig til at understøtte og forsvare baade med Ord og Handlinger. Jeg er taknemmelig for at jeg nyder det Priviligium at efterleve vor Frelsers, Jesu Religion; jeg er taknemmelig for, at jeg nyder det ærefulde Privilegium at have annammet et af de herligste Principer, som nogensinde er bleven aabenbaret til Menneskeslægten, til dens Gjenløsning og Ophøielse i Guds Rige, nemlig Fleerkoneri, og jeg er ogsaa taknemmelig for, at jeg har den Kundskab, at Gud staaer ved Roret og vil beskytte sit Folk.

Fru Kimball følte Taknemmelighed for at være talt blandt dette Folk. Hun ønskede at ære Gud og det Evangelium, han har sendt til os. Det gjorde hende ondt, at Congressen vilde søge at tage saadanne Folholdsregler, som vilde være til Skade for de Sidste Dages Hellige. Hun bad, at Aanden og Følelserne i denne Forsamling maatte virke paa Congressen og at enhver Forholdsregel, som var beregnet paa at skade dette Folk, maatte blive tilintetgjort, samt at Congressen maatte komme til Erkjendelse om Uretfærdigheden af saadanne Forholdsregler, som ere paatænkte i Culloms Udkast imod saa gode, ærlige, dydige og trofaste Borgere som Utahs.

Fru Macminn kunde ikke andet end slutte sig til sine Søstre og udtrykke sin Harme over Udkastet. Hun var ligeledes en amerikansk Borgerinde; hendes Fader havde i Uafhængighedskrigen kæmpet Side om Side med General Washington og hun fordrede Ret til at benytte den Frihed, for hvilken han havde kæmpet. Hun var stolt af at være en Sidste Dages Hellig. Som Svar paa et til hende rettet Spørgsmaal, sagde hun, at hun var næsten 85 Aar gammel.

Frøken E. R. Snow.

Mine Søstre! Ved at fremstaae for Eder i denne Stund, veed jeg, at Anledningen er særegen og interessant. Vi leve i et Frihedens Land under en Grundlov, som sikkrer Enhver civil og religiøs Frihed, det være sig Sorte eller Hvide, Christne eller Jøder, Muhamedaner eller Hedninger, og hvor forunderligt er det ikke, at saadanne Omstændigheder, som have ført os sammen i Eftermiddag, skulle forekomme.

Saa forunderligt det end kunde lyde, have vi dog altid været trofaste Borgere under det stolte Banner, som nu vaier fra det ene Hav til det andet; alligevel ere vi fra Tid til anden blevne forfulgte og drevne fra Sted til Sted og tilsidst drevne udenfor Civilisationens Grændser, hvor vi under Præsident Youngs Ledelse fandt et Fredens Asyl i disse Bjerge.

Til sine Tider foregaaer der tilsyneladende ubetydelige Begivenheder i Menneskets Liv, af hvilke enhver senere Begivenhed synes at afhænge; dette gjælder saavel i Nationers som Individers Historie.

Vore brave Pionerers Indtog og de Sidste Dages Helliges Nedsættelse i disse Dale, som dengang ikke vare andet end

en øde Ørken og et ufremkommeligt Vildnis, ere Begivenheder, hvormed ikke alene vor, men hele Verdens Fremtid er sammenknyttet.

Her arbeidede de med overmenneskelig Kraft, og deres Hjerter og Hænder bleve styrkede af den Høiestes Aand og ved hans Velsignelse fremtvang de deres Ophold fra den vilde Jordbund. Her plantede de det stjernesprængte Banner, som vistede Velkomsthilsen til Jordens Nationer, og skjøndt det var plettet med uskyldigt Blod, var det her bleven frelst fra Tyranniets og Undertrykkelsens visnende Haand — Her er det bleven æret og respecteret og skal uplettet gaae i Arv til kommende Slægter. Ja, det kjære gamle Flag, som jeg i min Ungdom bestandig betragtede med Stolthed, og til hvilket min tidligste Muse blev helliget, vaier her i Bjergluften i Triumph.

Vort Antal, ringe i Begyndelsen, er nu forøget til 150,000; dog er der ikke bevilget os andet end territorialsk Regjering. Aar efter Aar have vi ansøgt Congressen om, hvad der var i vor fuldkomne Ret at fordre, en Statsregjering, og ligesaa ofte ere vore Ansøgninger blevne tilbageviste med Foragt. Mage til en saadan Behandling, som vi have taalt af de Forenede Staters Regjering, kan Historien ikke opvise, og istedetfor nu at bevilge os Rettigheder som amerikanske Borgere, fremlægges der Udkast for Congressen, som ere en Skandale for Embedsmænd, der gjøre mindste Fordring paa at besidde Ære og Høimodighed — Udkast, hvilke, saavidt de blive gjennemførte, ville aldeles tilintetgjøre os som et Folk; men dette vil aldrig skee; der findes endnu formegen Dyd i denne Nation og fremfor Alt er der en Gud i Himlen, hvis beskyttende Haand er over os, og som gjennemskuer Menneskenes Handinger.

Mine Søstre! Vi ere samlede her idag for at udtale vore Anskuelser og Følelser angaaende den Undertrykkelse, som den republikanske Regjering udøver mod os. Fraseet mine personlige Følelser, foraarsager det mig alligevel stor Sorg, at amerikanske Friheder og Rettigheder skulle afvige saameget fra deres ophøiede Bestemmelse, som at fremkalde saadanne Omstændigheder som de, der have gjort en Forsamling som denne ikke alene tidssvarende, men uundgaaelig nødvendig.

Hidindtil, medens Vanære og Latterlighed er bleven udslynget i enhver Form, som Ondskaben kunde udfinde — medens vi ere blevne svertede af Talere og af Pressen og fremstillet i ethvert andet end sandt Lys, ere Utahs Qvinder dog i Almindelighed forblevne tause. Havde vore Hensigter ikke været af den ædleste og meest ophøiede Characteer og havde vi ikke vidst, at vi indtoge en langt høiere Stilling end de, der svertede os, kunde vi have gjengjældt Skud med Skud, men vi have bestandig indseet, at Modsigelsen af saadanne aabenbare Urimeligheder vilde være for stor en Nedladenhed — langt under deres Værdighed, som sige sig at være den levende Guds Hellige, og vi have derfor i Ydmyghed antaget Skriftstedet hos den gamle Apostel, som skrev til Corintherne: „Gjerne fordrage I jo Daarer, fordi I ere kloge."

Men der gives en Grændse, hvor Taushed ikke længere er en Dyd, og efter min ringe Mening ere vi naaede til denne Grændse. Skulle vi og bør vi være tause, naar enhver borgerlig Rettighed, ethvert Spor af civil og religiøs Frihed staaer paa Spil? Naar vore Mænd og Sønner, Fædre og Brødre trues med, enten at afholde sig fra at vise Lydighed til Guds Befalinger eller tvinges til at tilbringe Aar efter Aar i skumle Fængsler,

vilde det da ansees for formasteligt af os at tale? Ere vore Interesser ikke forenede med vore Brødres? Mine Damer, denne Gjenstand vedkommer os ligesaameget som Brødrene. I Guds Rige have Qvinderne ingen Interesser, som ikke ogsaa ere knyttede til Mændene; Alt er gjensidigt.

Vore Fjender foregive, at Qvinderne i Utah holdes i Slaveri og handle ikke efter frit Valg, men af Tvang, og hellere vilde opholde sig andet Sted, hvis det blot var muligt at slippe herfra. Hvilken Taabelighed! Vi vide jo Alle, at om vi ønske det, kunne vi reise til enhver Tid, enten enkeltviis eller Alle tilsammen, og der findes ingen Magt, som hverken kunde eller vilde forhindre det.

Jeg vil nu spørge denne Forsamling af oplyste Damer: Kjende I noget Sted paa Jorden, hvor Qvinderne nyde større Friheder og hvor de have saa store og herlige Privilegier som her blandt de Sidste Dages Hellige? Nei. Al Tale om at Qvinden her holdes i Slaveri er en naragtig Phrase, som Mennesker med sund Forstand lettelig ville kunne gjennemskue. Dette Folks Historie burde kunne lære Udenforstaaende desangaaende; den viser tydelig, at den Deel, som er bleven udført af Qvinderne, aldrig vilde være bleven udført mod deres Villie. Gjennem de mange smertelige Scener, som vi have været Vidne til, de Savn og Gjenvordigheder, som paafulgte vor Uddrivelse fra Stat til Stat, og vor endelige Nedsættelse i en øde Ørk, har denne Kirkes Qvinder taalt, og udført, hvad Slaver aldrig vilde have taalt eller udført.

Og kunne vore Modstandere nu efter Alt hvad der er foregaaet forvente, at vi ville forholde os tause og ligegyldige, naar ethvert Spor af den Frihed, som vore Fædre kæmpede for, for at kunne efterlade den kostbare Gave til deres Efterkommere, bliver frataget os. Hvis de forvente det, ville de snart lære at kjende, at de have taget Feil. De maae have meget indskrænkede Begreber om Qvindens Energi, naar de indbilde dem, at Qvinder, som for deres Religions Skyld forlode deres Hjem, for at reise over Sletterne med Haandkarrer, eller som Mange tidligere havde gjort, fungerede som Kudske og kjørte Oxer, Muuldyr eller Heste fra Nauvoo og andre Steder hertil, medens deres Mænd og Sønner efter Regjeringens Opfordring droge i Krig mod Mexiko, ja, den samme Regjering, som havde negtet os Beskyttelse, og hvorfra vi dengang anvendte alle vore Kræfter for at undflye; jeg siger atter, at de, der troe, at saadanne Qvinder, og Døttre af saadanne Qvinder ikke have formegen Energi og Characteer til at forblive tause under saadanne Omstændigheder som nærværende, gjøre Regning uden Vært. At antage, at vi ikke ville føle Harme, naar vore Brødre trues med Mulkt og Fængsling for deres Tro paa og Adlydelse af Guds Love, er en Fornærmelse mod vor qvindelige Natur.

Hvis vi vare saa dumme, nedværdigede og sønderknuste Væsener, som vore Fjender beskylde os for at være, vilde vi maaskee forblive tause, men som Guds Tjenerinder, Qvinder, der indtage høie og ansvarsfulde Stillinger og udrette hellige Pligter, Qvinder, som staae, ikke som Ledere, men som Raadgivere for deres Mænd, og som i Qvindelighedens høieste og ædleste Forstand ere deres sande Hjælpere, have vi ikke alene Rettighed til, men Retfærdighed og Humanitet fordre, at vi skulle tale.

Istedetfor at beherskes af tyranniske Mænd, ere Utahs Qvinder allerede i Besiddelse af et Privilegium, som saamange ærgjærrige Qvinder i Staterne saa ivrig

søge at komme i Besiddelse af, nemlig Stemmeret. Skjøndt vi endnu ikke have Adgang til Valg af civile Embedsmænd, have vi Rettighed til at forhandle Sager af langt større Vigtighed; dette sige vi med Sandhed, men ikke for at prale, og vi kunne endvidere sige, at forsaavidt de Folk, som foregive at ynkes over Qvindernes Stilling i Utah, vilde sikkre os de Rettigheder og Privilegier, som en oprigtig Forvaltning af de Forenede Staters Love og Grundlov hjemle enhver tro Borger, kunde de gjerne spare deres Medynk til Andre, som ville være modtagelige derfor.

Mine Søstre! Da vi have Frihed til at udføre Alt, hvad Kjærlighed og Pligt byder, saa lad os være tappre og udholdne i at understøtte vore Brødre. Qvindens Tro er istand til at udrette underlige Gjerninger, og lad os liig den standhaftige Maria hjælpe vore Brødre at opholde Moses Hænder. Eller liig den ømme Josephine, hvis standhaftige og rene Indflydelse oplivede og trøstede Napoleons Hjerte, ville vi opmuntre og understøtte Guds Tjenere i Oprettelsen af Retfærdighed. Men uliig Josephine, skal politiske Rænker, Trusler eller Forfølgelser aldrig formaae os til at opgive vor ægteskabelige Forbindelse — thi den er indgaaet ved det hellige Præstedømmes Myndighed og dens Gyldighed strækker sig ind i Evigheden.

Men disse skadelige og drabelige Udkast — jeg føler Harme over, at saadanne Actstykker skulle vanære Nationens Archiver. Den samme Aand, som tilskyndede Herodes til at tragte efter Jesu Liv — den samme Aand, som drev vore Pilegrims Fædre til dette Land, den samme Aand, som tilskyndede den brittiske Regjering til at fordre Skat af de amerikanske Colonier og til samme Tid nægtede dem Sæde i Parlamentet, hvilket havde til Følge, at Colonierne gjorde sig uafhængige, — er fremtrædende i disse Udkast. Skulde man haardnakket vedblive med saadanne Forholdsregler, vilde de frembringe lignende Resultater. De true ikke alene vor, men varsle tillige om Regjeringens Undergang. Forfatterne af disse Udkast ville tilintetgjøre Grundloven. De ere ifærd med at undergrave den amerikanske Frihed — de ville udslette ethvert Spor af Menneskenes kjæreste Rettigheder — Samvittighedsfrihed — og styrte vort forhen lykkelige Land i Anarchi.

Vi stole paa Gud. Han, som førte Israel udaf Ægypti Land; som bevarede Sadrach, Mesach og Abed-Nego i den gloende Ovn; som frelste Daniel fra Løverne, og som førte Brigham Young til disse Dale, lever endnu og styrer Menneskenes og Nationernes Skjæbne. Han vil styre det saaledes, at Menneskenes Vrede kun vil fremme hans Hensigter, og hans Rige vil gaae fremad, indtil Jorden skal renses for Ugudelighed, og Sandhed, Kjærlighed og Retfærdighed herske overalt.

(Fortsættes.)

---

# *Skandinaviens Stjerne.*

Den 1ste April.

## Missionen i de Forenede Stater.

Ældste Reuben Miller skrev til „Deseret News“ fra Ottawa, La Salle County i Illinois, den 24de Januar 1870, at han havde reist om og prædiket i Pennsylvanien og Ohio. Ligeledes havde han i Forening med Ældsterne Silas Richards og Peter Madsen prædiket paa flere Steder i Ottawa og der i Nærheden. Nogle af Forsamlingerne vare godt besøgte. De to sidstnævnte Brødre reiste den 12te Januar til Iowa. Ældsterne vare blevne godt modtagne og deres Fornødenheder afhjulpne, men Folket ønskede ikke at have Noget med „Mormonismen“ at gjøre. De ansaae det for Nedladenhed at gaae og høre paa Ældsternes Prædiken og gik hovedsagelig af Nysgjerrighed; desuagtet forventede Ældste Miller at døbe Nogle, skjøndt gamle Apostater søgte at vække Fordomme i Folkets Sind.

Ældste Andrew Galloway skrev til „Deseret News“ den 7de Februar, at han i Forening med Ældste Thomas Higgs havde arbeidet for at udsprede Evangeliet paa flere Steder i Staten New York, og havde holdt endeel Forsamliger. Nogle Faa undersøgte og troede.

Ældste Angus M. Cannon skrev den 11te Februar, at han havde tilbragt 2 Uger paa Long Island, hvor Præsterne og Pressen havde udsendt ynkelige Hyl mod „Mormonismen.“ Denne Modstand havde gode Følger, idet 14 Personer forenede sig med Kirken, og der var gode Udsigter til at Flere vilde følge efter.

„New York World“ siger: „Mormonismen“ synes at vinde Fremgang paa Long Island, og mange unge Damer af den dannede Klasse annamme denne Sects Principer, som man siger. Nogle af de mindre Provindsaviser mene, at det ikke er af oprigtig Tro, men beklage alligevel denne Foregiven at troe.“

---

Søster Kirstine Marquards Datter skriver til os, at hun gjerne ønskede at høre fra sine gamle Slægtninge eller Venner, men da hun har skreven to Breve og ikke faaet noget Svar, har hun anmodet os om at indrykke nogle faa Bemærkninger i „Stjernen“ for at hendes Venner derigjennem kunne faae Kundskab om hendes Adresse og Omstændigheder.

Hendes Mands Navn var Hans Chr. Nielsen fra Frybjerg Mark, Orte Sogn i Fyen, og de emigrerede begge i Forening med deres Børn i Aaret 1857. Underveis døde Manden, og hun naaede Utah i 1859. Hun boer nu i Goshen, Utah County, Utah Territorium, U. S. Amerika og har det godt. Hun er frisk paa Aand og Legeme og har et levende Vidnesbyrd for sig selv om Evangeliets Sandhed. Hun sender Hilsen til alle Sødskende og Venner, som kjende hende, og ønsker gjerne at høre fra dem. Endvidere haaber hun, at de Brødre, som gaae paa Mission i Fyen,

ville bringe disse Efterretninger til hendes Broders Kundskab, som hedder Peder Marquardsen og opholder sig paa Sturup Mark i Sturup Sogn i Fyen, hvor hun ligeledes opgiver at være født.

---

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed paa Præsident Carringtons Brev i dette Nr. af „Stjernen" angaaende Emigrationen.

---

# Correspondance.

## England.

Liverpool, den 18de Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Jeg har erfaret, at Præsidenterne B. Young, G. A. Smith m. Fl. agtede at reise til St. George den 24de Februar, og at Aarsconferencen derfor vilde blive udsat til først i Mai.

Hvad Bestemmelse der er tagen med Hensyn til at udsende Missionairer fra Dalene iaar, er mig endnu ubekjendt. Heller ikke har jeg modtaget nogen Underretning angaaende dette Aars Emigration, med Undtagelse af hvad der indeholdes i Præsidentens Brev til mig af 2den Februar, som blev indrykket i „Mill. Star" Nr. 9, og hvoraf det fremgaaer, at Udsigterne for de Fattiges Emigration ved Kirkens Midler ere daarlige, hvilket let kunde foraarsage mig Bekymring i Betragtning af de Mange, som have arbeidet og ventet saa taalmodigt, trofast og længe, og nu ere i saa ubehagelige Stillinger, men jeg anerkjender, at Værket er Herrens og at han vil ordne Alt til deres Bedste, som forblive trofaste i det Gode. Det vil ligeledes erfares af Præsidentens Brev, at han vil opgive den Tid, som han anseer for heldigst til Emigrationens Begyndelse iaar. Saasnart dette skeer, skal den blive offentliggjort i „Mill. Star" tilligemed de nærmere Oplysninger vedrørende Emigrationen; indtil da agter jeg at forholde mig rolig, og haaber ikke, at Nogen vil blive urolig, men taalmodig vente paa Ordren, som jeg stoler paa, vil komme i Herrens egen Tid.

Jeg har meget travlt nu, eftersom jeg søger at ordne mine Forretninger saaledes, at jeg kan overvære Conferencen i Zürich i Schweiz den 17de April førstkommende, hvilket jeg haaber at blive istand til, men kan ikke sige det med Bestemthed. Skulde jeg gjøre det, agter jeg at besøge Kjøbenhavn paa Tilbagereisen, hvorom jeg skal meddele Dem nærmere, enten herfra, fra Zürich eller et andet Sted.

Jeg glæder mig, i Forening med Dem, over at Nogle annamme Sandheden i Deres Arbeidsmark og kunde for Menneskenes egen Skyld ønske, at mange Flere vilde følge denne vise Vei. I Storbrittanien døbe vi Nogle hist og her, men

Higen efter Forlystelse, Velstand, Popularitet og Verdens Hæder synes at optage det store Fleertals samtlige Tanker og Energi. Alligevel er jeg heller ikke bekymret i denne Retning, idet jeg veed, at Retfærdigheden vil herske i den bestemte Tid og de Udvalgte ville blive indsamlede, og det er mig derfor magtpaaliggende, at være trofast og nidkjær til gode Gjerninger, paadet jeg maa findes blandt deres Tal, thi for Nærværrnde findes vi blandt det adspredte Israel.

Ifølge de senest modtagne Efterretninger fra Hjemmet, som naae til den 25de Februar, var Alt vel. Altid bedende for Deres Fremgang i Sandheden og Guds rigeste Velsignelse over Israel, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Albert Carrington.

---

Salt Lake City, den 18de Februar 1870.

J. N. Smith.
Kjære Broder!

Siden jeg sidst saae Dem i det nye Tabernakel, ere mange mærkværdige Begivenheder blevne nedskrevne i Historien.

Fuldforelsen af Jernbanen var et storartet Foretagende, som blev fuldført i kort Tid. Vore Fjender saae heri vor Undergang, medens vi som Sidste Dages Hellige see de gode Resultater, den har bragt for Guds Riges Velfærd. Tusinder af Fremmede besøge os og have Leilighed til personlig at iagttage vor Levevis. Vore Emigranter kunne nu komme hertil fra Europa paa en Maaned, hvorimod vi i 1854, da jeg reiste op, vare 10 Maaneder underveis.

Banen fra Ogden til Salt Lake City er til meget Gavn for dette Folk. Vi kjøbe nu Steenkul heri Byen for 11½ Dollars, medens de tidligere, da Jernbanen endnu ikke var anlagt, kostede 30 a 35 Dollars pr. Ton (2,000 Pd.) Vi haabe, at Banen snart vil blive forlænget og forgrenet til enhver Stad i Territoriet. Broder Jonasson, tidligere Conferencepræsident i Skaane, er Hovedskriver for Banen og har viist sig at være en duelig Regnskabsfører.

Det nye Tabernakel undergaaer en stor Forandring, idet der bliver bygget et Galleri rundt om hele den indvendige Deel af denne store Bygning, som er beregnet paa at rumme 3,000 Mennesker. Tabernaklet vil som saadan kunne rumme 13,000.

De har vel hørt eller læst om Godbe og hans nye Foretagende. Det er en simpel Affaire, og de Individer, som forene sig med ham, maae være meget formørkede i deres Sind. Vi havde fornylig Borgermester- og Borgerrepræsentantvalg. Godbe, Hedninger, Joder og Negre forenede sig for at faae deres Candidater valgte, og der blev i den Anledning gratis uddeelt Brændeviin, Cigarer og Tobak, men trods alle deres Anstrengelser opnaaede de ikke 300 Stemmer, medens vi havde 2,000.

Som De selv kan tænke Dem, forvolder Culloms Udkast os ingen Uro. Vi sove lige tryg og arbeide og forbedre

lige godt, thi vi vide, at naar Cullom er død og begraven og alle hans Haandlangere med ham, vil „Mormonismen" være mere agtet og Polygami mere anerkjendt og respecteret, end Tilfældet er den Dag idag.

Endeel Skandinavere have oprettet en Læseforening heri Byen, og det vilde være os kjært, om De vilde sende os en Avis fra Kjøbenhavn, en fra Stockholm og en fra Christiania, enten ugentlig eller halvugentlig, og opgive os Prisen, saa skulle Pengene blive sendte derfor.

Vi have hidtil havt en mild Vinter, og der var allerede begyndt at grave i Haverne og saae tidlig Sæd, men i denne Uge har vi havt haard Vinter og faaet nogen Snee.

Broder P. Beckstrøm, som var paa Mission i Sverrig, da De første Gang var i Skandinavien, døde den 5te dennes. Damerne her have nu faaet Stemmeret.

En flittig Hilsen sendes Dem og alle gode Venner fra Deres i Pagten

A. W. Winberg.

---

Salt Lake City, den 19de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Atter idag vil jeg tilskrive Dem nogle Linier og vil begynde mine Meddelelser med at min Broder Frederik Halvorsen døde af Lungebetændelse den 21de Januar. Han var taalmodig i sine Lidelser og døde, som han levede, som en trofast og nidkjær Ældste i Israel.

Ved mit Besøg i Provo i denne Anledning traf jeg blandt andre Bekjendte Mons Pedersen, som er Skolelærer der. Han er tillige Leder for et Sangchor — det bedste skandinaviske, jeg har hørt.

Jeg havde en Samtale med Deres Broder for en 14 Dage siden og erfarede da, at Deres Familie var vel. Han bad mig at hilse Dem.

Broder Van Cott modtog for nogle Dage siden Brev fra Dr. W. Poulsen, hvori forekom følgende Yttring: „Jeg haaber, at jeg til Foraaret skal komme til Eders Conferencemøde i Salt Lake City for at glæde mig med Eder, men ak!" fortsætter han, „just som jeg skriver dette kommer en Aand og trækker mig i Øret, sigende: „Du skal blive fri for at see Salt Lake City i dette Liv!" Han slutter med at bemærke, at han gjerne vilde være af med de djævelske Aander, som plage ham Nat og Dag og ikke ville forlade ham.

Dette er Apostasiens bittre Kalk, som Poulsen og andre Sandhedens Fjender maae drikke til sidste Draabe. Godbe og Harrison vedblive med deres nye Religions Systemer, men som alt Menneskeværk tabe de snart Værdien. De udgive et Ugeblad, kaldet „Mormon Tribune."

Jeg modtager regelmæssig „Stjernen" og takker for samme. Vi have dannet en skandinavisk Forening og ere allerede i Besiddelse af et godt Bibliothek. Næste Maaned agtes stiftet en Skydeforening af os Skandinavere; der vil ogsaa blive oprettet en Fond til Reiseunderstøttelse for de Skandinaver, som blive udsendte paa Mission. Jeg selv og Familie ere vel og have det godt. Mine Tanker dvæle ofte ved de omvandrende Vidner om Sandheden, og velsignet er Enhver, som forkynder det glade

Budstab blandt Nationerne. I de Aar jeg var paa Mission lærte jeg, at en Ældste ved Guds Kraft og med Sandhedens Vaaben vil være istand til at blotte Løgn og Præstelist, thi Sandheden vil trænge sig igjennem til Enhver, som vil adlyde den.

Vore Bønner opstige til Jehovah for Dem, Broder Smith, at den skandinaviske Mission maa vedblive at trives under Deres Bestyrelse og at De maa vende hjem med mange Neg. Hils C. Larsen, Joh. S. Petersen og øvrige Brødre. De selv er kjærlig hilset fra min Familie og mig, Deres i Pagten

Chr. Halvorsen.

---

Salt Lake City, den 24de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst skrev til Dem er der foregaaet en lille Forandring i min Stilling, idet jeg, ved at Arbeidskraften paa Banen blev formindsket, er tagen hertil Byen for at arbeide.

Saavidt jeg veed er Helbreden god og fuldkommen Fred hersker blandt vore Folk. Handel og Omsætning mindre livlig. Jernbanen er som bekjendt færdig, og to Tog gaae daglig mellem Ogden og Salt Lake City.

Præsident Young med Følge reise idag til Syden. Han er som altid rask og ungdommelig i sine Bevægelser. Polygami er Dagens Spørgsmaal, men vore Damer have en anden Anskuelse om dette Princip, end Cullom og hans Tilhængere, og forsvare det offentligt i de i denne Anledning holdte Forsamlinger med megen Iver. Principet er ædelt og ophøiet og drager enhver Ædeltænkende nærmere til Sandheden. Josephiterne samle alle de, som formedelst Ligegyldighed eller Overtrædelser blive udelukkede af denne Kirke, eller som ere misfornøiede med Forholdene, og troe, at de kunne erholde Alt hvad de behøve uden at arbeide. Amerika er et Frihedens Land, og Menneskene kunne her, bedre end i de gamle Lande, skaffe sig en uafhængig Stilling, men uden Arbeide lader det sig vanskelig udføre. Vi ere som Individer opdragne i forskjellige Stillinger og under forskjellige Vaner og Ideer, men ved Adlydelsen af Christi Evangelium, aabenbaret til Joseph Smith, lære vi, at Enhver er født til at æde sit Brød i sit Ansigts Sved. Menneskene ere ikke skabte i den Hensigt, at Nogle aldeles ikke skulle foretage dem noget Nyttigt, medens Andre skulle arbeide som Lastdyr for at erhverve Brødet, og maaskee endda lide Mangel paa Livets Fornødenheder, saaledes som Tilfældet er i de gamle Lande, men Hensigten med Menneskenes Tilværelse her paa Jorden er, at de skulle opbygge Guds Rige, og dette kan kun skee ved forenet Arbeide. Jeg har selv aldrig udført hvad man kalder en Dags Arbeide, medens jeg var i Skandinavien, men hvilken Glæde har jeg ikke følt her, naar jeg efter endt Dagværk gik til Hvile. Min Glæde over mit Arbeide har været stor, og maatte derfor Enhver, som reiser til dette afsidesliggende Land, beslutte i sit Hjerte, ikke at vige tilbage for Arbeide og Anstrengelse, men tage fat paa det Arbeide, som tilbydes, hvadenten det

passer til deres tidligere Haandtering eller ei. Nogle have gaaet her en tidlang uden Beskjæftigelse, fordi de ikke kunde faae en Ansættelse liig den de havde i de gamle Lande, og ikke ønskede at arbeide i andre Brancher, men Følgen deraf blev, at de tabte den Tillid og Tiltro, de tidligere vare i Besiddelse af, og nøde ikke de lovede Velsignelser. Hvis var Skylden? Lad Enhver agte paa Herrens Ord: „Arbeid og bed, thi det forjager Fristelser."

Med kjærlig Hilsen til Brødrene i Deres Nærhed, tegner jeg mig Deres ringe Broder i Fredens nye Pagt

N. Grahn.

---

## Sverrig.

Malmø, den 8de Marts 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Ved min Hjemkomst fra en Tour i 7de District, som indbefatter Ystads og Cimbritshamns Green, modtog jeg Deres Skrivelser af 26de og 27de Februar og takker for samme. Saasnart Dampskibet begynder at gaae til Kjøbenhavn, agter jeg at besøge Dem. Jeg har havt en fortræffelig Tour denne Gang. Jeg traf Brødrene Halvorsen og Berlin i Stubbarød (en Gaard, som tilhører Broder Ola Swenson), og de inviterede Folkene der til Forsamling. Skjøndt det var usædvanlig stærkt Sneeveir, kom der alligevel endeel Folk sammen og vi havde en god Forsamling. Om Mandagen besluttede vi at holde Forsamling i Bestekille hos Broder Per Håkansson, og da Præsten i Melby havde yttret paa Prædikestolen, at vi holdt Forsamlinger i Smug og om han blot kunde faae Underretning om naar og hvor vi holdt Forsamling, vilde han møde og gjendrive vore Løgne, sendte Broder Håkansson med Hest og Slæde Bud til Præsten og lod sige, at nu agtede vi at holde Forsamling og ønskede, at han vilde komme og paavise vore Vildfarelser. Men den aandelige Fader ansaae det ikke for Viisdom at komme i Collision med de vildfarne og bedragne Mormonpræster, og han blev hjemme. Imidlertid holdt vi Forsamling, og jeg underrettede Folket om, at vi havde indbudt deres Præst, men, som de selv saae, han kom ikke.

Vore Forsamlinger have været interessante og have gjort godt Indtryk paa Folket. Endeel undersøger vore Lærdomme, og jeg er overbeviist om, at de Oprigtige ville slutte Pagt med Herren. Vi ere hjerteligt inviterede til atter at holde Forsamling, saasnart det er muligt, og da vil Endeel gaae i Daaben og nyde Evangeliets Frihed og Velsignelser, samt afryste Babels Tvang og dens Præsters Vederstyggeligheder. Folket har snart ingen Tillid til deres Sjælesørgere, hvis Rænker mere og mere komme for Dagen og hvis Pengebegjærlighed stadig forøges. Om Nogen anmoder deres Præst om at skrive nogle faa Linier eller yde dem en eller anden Hjælp henhørende til deres Kald, (for hvilket de faae deres store Løn) er Spørgsmaalet bestandig: „Har Du Penge?" Om vedkommende Ansøger er fattig, gjør Intet til Sagen, der faaes Intet foruden Penge. Saadanne og mange andre af Præsternes ugudelige Handlinger begynde Folkene at blive kjede

af, og da de høre Frihedens Evangelium blive forkyndt og see vor Handlemaade ligeoverfor hverandre, fatte de Gode og Oprigtige Kjærlighed dertil. Det er snart vanærende at være Præst, thi man hører Ingen blive saa ilde omtalte som de, og hvad der er det Værste er, at hvad der bliver sagt om dem, er Sandhed.

Om Tirsdagen holdt vi Forsamling et lille Stykke fra Bestekille og to Personer bleve døbte. Flere ere rede til at gaae i Daaben, naar Brødrene komme tilbage. Præsten har gjort sig den Umage at gaae omkring blandt sine Tilhørere i 2 Dage for at advare dem for os, men vi agte saasnart som muligt at prøve, hvor stor hans Indflydelse er. Vi besøgte derefter de Hellige og nøde stor Glæde. I Søndags, den 6te dennes, besøgte jeg atter Lunds District, og holdt Forsamling i Hellested for noget over 100 Personer. Der er endeel, som troer Evangeliet, og ved at undervise og opmuntre dem, haaber jeg ved Guds Naade og Hjælp, at Nogle ville adlyde Frelsningens Plan. Jeg glæder mig storligen ved at arbeide for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, og er taknemmelig for at arbeide under Deres Veiledning. De Raad og Lærdomme, som De giver mig, vil jeg stræbe at sætte i praktisk Udførelse. Jeg er glad ved de Brødre, som arbeide i Conferencen; de have baade Villie og Evne og deres Arbeide er priisværdigt, men fremfor Alt skal Herren være priset og æret, thi han er alle gode Gavers Giver.

Altid bedende for Deres Vel, forbliver jeg med Hilsen til Brødrene L. Larsen og Petersen, samt de Hellige, Deres i Evangeliet forbundne Broder og Medarbeider

J. Holmberg.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

---

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.